

TÄHEKE

NR. 1 1969

V. I. LENINI
100.
SÜNNIAASTA-
PÄEVA EEL

Vladimir Iljitš Lenini

fervis

halvenes. Ta vajab puhkust ja 1923. aastal sõitis Moskva lähedale Gorki külla.

... Oli talv. Aiad ja põllud olid mattunud valgesse lumevaipa. Mustendasid vaid fahutud palkidest külamajad. Eemal jääga kaetud tiigi taga algas suur park. Ja siin, põliste puude keskel, vanaaegses sammastega majas elas Lenin.

Ilusatel talvapäevadel käis Lenin pargis ja lutamas. Mõnikord kohtas ta külalapsi. Nähes väikesi poisse ja tüdrukuid, naeratas Lenin rõõmsalt. Ta armastas lapsi ja oskas nendega mõnusasti juttu ajada.

Leevikesed
Kunstnik V. BULANKIN

Oled oktoobrilaps. Sinu suureks sooviks on saada pioneeriks. Punast kaelärätti kandes ootab sind ees sisukas pioneerielu. Aga kas oled mõelnud, mida tahad pioneerorganisatsioonis teha, missugust pioneeriülesannet täita?

Rõbinski 24. Kooli III a klassi oktoobrilapsed on sellele juba mõelnud. Loe nende kirju ja, palun, kirjuta siis mulle, missugused plaanid ja unistused on sinul.

Täheke

* **SAŠA PALAKIN.** Pioneerid mängisid huvitavat sõjamängu „Põuavälg“. Rühmas on neil isegi sapöörid ja luurajad. Üks poiss jutustas, et komandör oli saatnud neid miinivälja puhastama. Meie pioneerid leidsid üles kõik miinid ja võitsid lahingu. See oli mängult. Ainult seda, mis neil miinideks olid, ma ei tea. Sõjamäng on väga põnev. Kui me pioneerideks saame, võtame ka „Põuavälgust“ osa. Luurajad valisime juba ära.

* **SERJOŽA LEBEDEV.** Kõik pioneerid on julged. Tähekesejuhid lugesid meile raamatut kangelaspioneeridest. Meie pioneeridest sõbrad on ka julged. Nad olid matkal, nägid, et mets põleb, ja kustutasid tule.

* **IRA GOLUBEVA.** Meie maleva Rahvaste Sõpruse Klubi liikmed on kirjavahetuses liiduvabariikide ja välismaa lastega. Ütlesin tähejuhile, et meie tahame ka kirjavahetust pidada. Ja varsti saimegi pioneeridelt ülesande kirjutada Kiievisse. Siis tuli meil veel õppida ukraina laule, tantse ja luuletusi. Maleva rahvaste sõpruse peol esindame Ukraina NSV-d.

* **LEENA SMIRNOVA.** Tahan õppida trummariks ja fanfaristiks. Selleks lähen trummarite ja fanfaristide ringi. Meie tähekesejuhid seitsmendast klassist oskavad hästi rivis marssida. Nad lubasid meile ka rivi õpetada. Ilma trummita aga ei tule marssimine kõige paremini välja.

* **VITJA REMIZOV.** Meie pioneerid kannavad märki „NSVL Turist“. Neil on klassis karikas. Rühm võitis selle kokkutulekul. Teist aastat järjest! Nad lubasid karika meile anda siis, kui meist saavad ka tublid matkajad.

Oravametsa ajaleht

ILMAR SIKEMÄE

Juku tuli ema juurde, kaval nägu peas.

«Mul on sulle huvitav mõistatus,» ütles Juku. «Oravametsas ilmus ajaleht. Selle nimi oli «Käbi». Küsimus: millele oli ajaleht trükitud?»

Ema: «Eks paberile.»

Juku: «Ei olnud. Oravatel ei ole paberit.»

Ema: «Kasetohule.»

Juku: «Ei olnud. Käbile. Sellepärast oligi nimi «Käbi». Aga lugu läheb edasi. Oravad lugesid ja lugesid, siis läksid mööda oksa hüppama. Ajaleht jäi väikese orava kätte, see tahtis sealt pilte vaadata. Pärast tulid teised oravad tagasi, tahtsid veel lehte lugeda, aga lehte ei olnudki enam. Küsimus: kuhu leht sai?»

Ema: «Kukkus puu otsast alla ja veeres jõkke.»

Juku: «Seal ei olnudki jõge.»

Ema: «Veeres mäest alla heina sisse.»

Juku: «Seal ei olnudki mäge.»

Ema: «Kukkus puuõõnsusse.»

Juku: «Puul ei olnudki õõnsust.»

Ema: «Siis ma ei tea.»

Juku: «Oravapoiss söi ajalehe ära.»

Oli alles keeruline mõistatus, ema ei tulnud kuidagi toime. Küll on tore vanematest inimestest nupukam olla!

Illustreerinud K. NIINEPUU

LÖVID

HOLGER PUKK

Õuel käis äge lumesõda. Pallid lendasid viu ja vops. Kisa-kära oli ka parasjagu. Kõige vihasem vinnija oli Vello. Ei tema tõmmanud küüru selga ega pead õlgade vahele. Sai mis matsus, aga muudkui tungis peale.

Siis tehti aken lahti ja järsk hää! hoiatas:

«Vaadake, et te aknaid sisse ei loobi!»

Sõjakära vakatas. Seda meest tundsid kõik. Kunstnik, karikatuuride joonistaja. Pildid ajavad naerma, aga mees ise on tõsine, lausa kurja olemisega. Pikad juuksed ja must lõuahabe annavad süngust veel juurdegi. Lövi mis lövi! Nii teda hüütiigi.

Kunstnik läks teise tuppa. Akna jättis lahti.

«Lövi vaatas koopast välja!» hüüdis Vello. Ja hakkas kohe jälle vaenlasi pommitama. Need andsid muidugi vastu. Peagi kees niisugune sõjamõll, et hoia ja keela.

Siis lendas äkki üks suur kahekäepall vuhti kunstniku aknast sisse. Peale julguse oli Vello ka jõudu kõvasti.

Sõjakära vakatas. Mis nüüd saab! Tal tuba joonistusi täis. Küll laual, küll toolidel, isegi põrandal. Seda on aknast sisse piiludes küllalt nähtud.

Aga lumepall hakkab sulama... Mine tea, kuhu juhtus! Ja rikub kõik pildid ära!

Sõdalased vaatasid Vellole otsa.

Aga Vello ütles:

«Ah fühja! Teeme vehkat!»

Kõigi imestuseks jooksis Aadu korruga majauksest sisse.

Illustreerinud H. LARETEI

Trill-trill-trill! helistas ta ägedasti Lõvi koopa uksekella.

«Noh, mis on!» tegi kunstnik ukse lahti.

«Teil on lumepall toas!»

«Ah nii!» hüüatas kunstnik kärealt. Ja Aadu põlved hakkasid natuke värisema.

«Tule sisse!» Ja Aadu põlved värisesid veel natuke rohkem.

Nad läksid kunstniku töötuppa.

Suur laialivajunud pall seisis õnneks põrandal fäitsa lageda koha peal. Kunstnik viskas selle aknast õue. Vaatas siis Aadule tükk aega otsa ja kõhvitses habet.

«Istu siia!» näitas ta tooli poole.

Aadu süda pistis puperdama: «Nüüd alles saan!»

Ent kunstnik võttis suure poogna paberit ja hakkas joonistama. Joonistas, joonistas. Siis

keeras paberi rulli ja ulatas Aadule. «Lase jalga!»

Aadu oli nagu välk õues.

Kõik sõjamehed pistsid ninad lähemale. Paberi ole joonistatud koobas. Koopas seisis vastamisi suur lõvi ja pisike tuttmütsiga poiss. Täpipealt nagu Aadu! Ja lõvi pakkus Aadule kätta. Pildi allkiri kõlas nõnda:

«Lõvid omavahel!»

Sajab lund

AET LAPPA

LANGES LUMEHELBEKE

LEILI ANDRE

LANGES LUMEHELBEKE
ALLA KÖLMUND MULLALE.

MAAILM HOOPIS UUS ON TÄNA:
KÕIK NII HELE, KARGE, SÄRAVI!

LASTEL KÕIGIL RÕOMUS MEEL.
SAJAKS HELBEID VEEL JA VEEL,

VEEL JA VEEL JA VEEL JA VEEL,
ET SAAKS VALMIS SUUSATEE!

Tuul peatas halli pilvelaeva linna kohal ja hüüdis: «Valmis olla! Kus on need kõige julgemad allahüppajad!»

«Siin, siin, siin!» hüüdsid lumehelbekesed läbisegi ja funglesid avatud pilveluugi poole. «Hüva reisi!» vihistas tuul neile järele. «Kui jälle kohtume, jutustage, mida head maapeal tegife!»

Üksteise järel, nagu tõelised langevarjurid, liuglesid õrnad kohevad lumehelbed maale.

Lasteaia lapsed olid õues. «Lund sajab! Lumi! Lumi! Sajab lund!» hüüdsid mudilased. Ja kasvataja imetles: «Näete, kui ilus helves! Õrn nagu lill!» — «Aga minu juurde tuli täheke! Ja minu juurde niisugune sakkidega! Ja minu juurde selline karvane, kasukaga vist!» sädistasid lapsed.

Üks helbeke laskus saialille närbunud õiekettale. «Aitäh, et sa tulid,» sosistas saialill. «Ma olengi nii väga unine. Aga ei saanud uinuda, kõhe on. Kata mind soojalt, palun!»

Ja põõsad sirutasid oma raagus

oksad langeva lume poole. Ja õunapuud ja kirsipuud.

Katuseräästas aga kamandas varblane: «Säuts! Siia-siia! Minu juurde! Rohkem, rohkem veel! Mul räästa all pesapaik! Säuts-säuts! Siia-siia, kafusele! Veel, veel! Säuts!»

«Mina lähen täna veel kelgutama!» — «Mul on uued punased suusad. Isa alles töi!» — «Poisid, teeme kindluse!» — «Teeme parem lumememme!» pidasid lapsed plaane.

Lund aga sadas ja sadas. Mõned lumehelbekesed maandusid lapse ninaotsale, mõned roosadele paledetele, mõned väljasirutatud soojadele näppudele. Ja sulasid. Ja mõned sulasid veel külmumata maa peal. Lapsed kutsuti tuppa. Rõõmsalt vadistades, üksteise mantleid lumest puhastades ja jalgadega trepil kopsides kadusid nad lasteaia avatud uksest sisse.

Tuul aga avas veel ühe pilveluugi. Jätkugu kõigile!

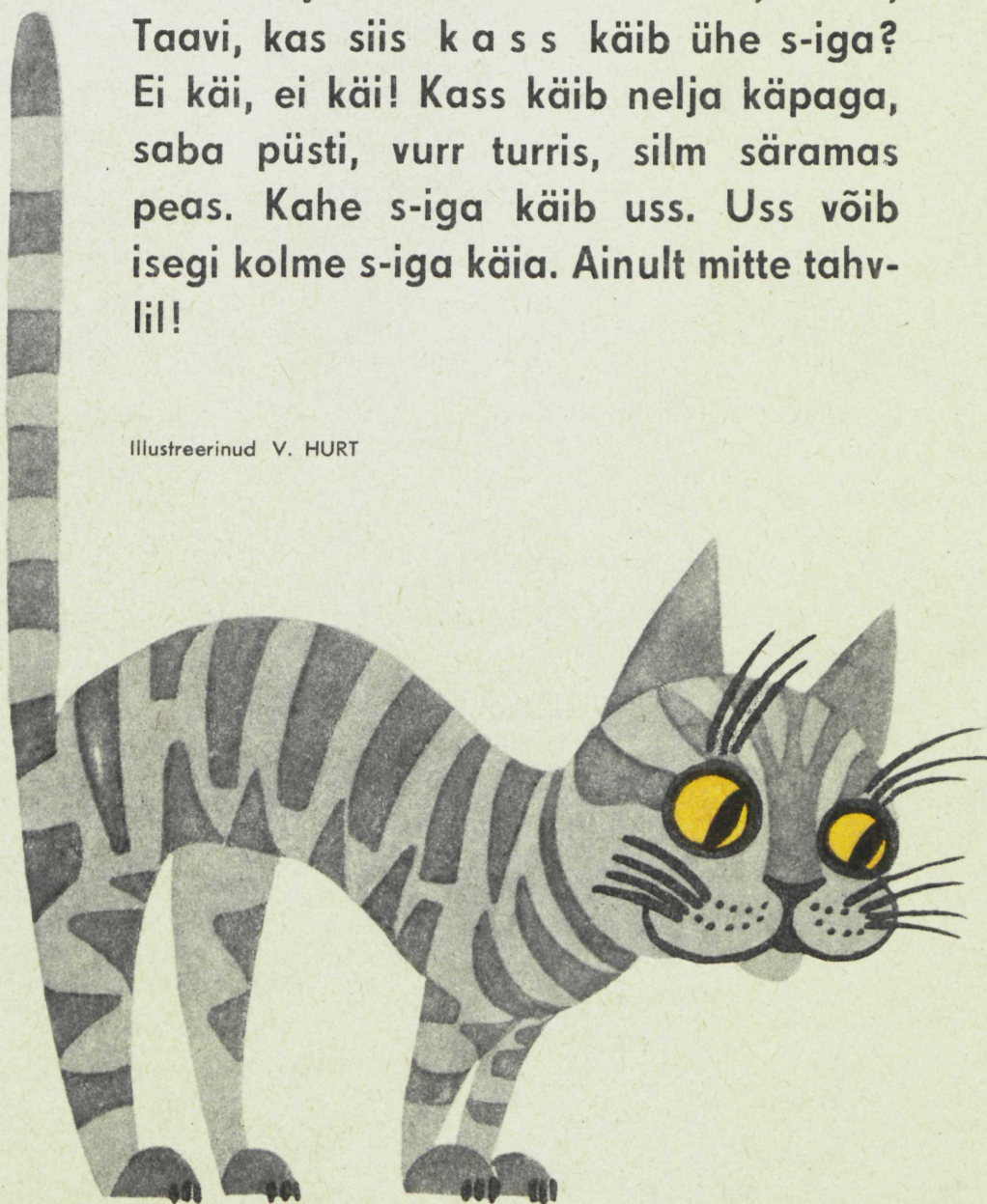
Illustreerinud T. MÖLDER

TA-AVI KIRJUTAB

Taavi kirjutab täna tahvlile. Oi, Taavi, Taavi, kas siis k a s s käib ühe s-iga? Ei käi, ei käi! Kass käib nelja käpaga, saba püsti, vurr turris, silm säramas peas. Kahe s-iga käib uss. Uss võib isegi kolme s-iga käia. Ainult mitte tahvilil!

Illustreerinud V. HURT

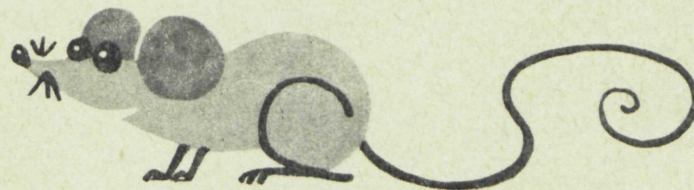
ELLEN NIIT

KURI NURK

Köll-köll! heliseb kell. Taavi traavib Tarmoga mööda koridori. Ära torma ometi, pimevaim! Lööd nina vastu nurka ära. Nurk läheb nüriks ja Jüri jookseb kaebama:

„Õpetaja, õpetaja, Taavi ja Tarmo tormavad jälle mööda koridori. Õpetaja, õpetaja, Taavi jooksis ninaga vastu nurka.“

„Tohoh,“ ütleb siis õpetaja. „Ja nurk saatis sind kähku kaebama?“

TOPI

(Algus «Tähekeses» nr. 5 — 1968.)

KAS KALAD
KASVAVAD
PUU OTSAS?

1

2

Joonistanud T. KUUSMAA

3

4

Mul on nüüd aeg öelda, et Gunnar ja Elmo ei olnud ainsad, kes jäid kõrvale suurest otsimisretkest. Ka esimese klassi poiss Priit ei läinud teiste lastega kaasa. Priidu pinginaaber puudus, ja nii ei olnud ka temal paarimeest.

Otsimamineku asemel läks Priit loomaaeda.

Priit oli väike kavalpea. Ta nimelt arvas, et seekord pääseb piletitita sisse. Kui ta veel värvavas jooksu laseb, arvatakse kindlasti, et poiss tuli ahvipoja kohta teateid tooma.

Muidugi ei ole ilus niimoodi plaanitseda, aga sa saad ehk Priidust aru, kui ma ütlen, miks ta loomaaeda kippus. Priit, nimelt, kavatses varsti hakata lõvitaltsutajaks. Selleks oli tal hädapärast vaja kiskjaid lähemalt tundma õppida.

Niisiis lippas Priit piletikontrollijast mööda ja seisis varsti kiskjate raudaia juures. Tegelikult oli siin kaks raudaeda. Üks, mille taga kõndisid lõvid, ja teine, mis pidi külastajaid lõvide eluasemest ohutus kauguses hoidma.

«Zapik,» ütles Priit sosinal. «Tere, Zapik!» Suur isalõvi keeras pead: «Ma olen jälle siin,» sosistas Priit. «Kohe tuleb meie etteaste.»

Seda Priit muidugi kujutles. Kes tahab juba enne suureksaamist lõvitaltsutaja olla, sellel ei jää muud üle. Priit kujutles loomaaia karusselli asemele suure tsirkuse, tsirkuse tribüünidele inimesed, arenile lõvid, lõvide keskele enda. Pliuh! Plauh! plaksus piits. Kohale, Zapik! Kohale! Viimaks istus Zapik kuulekalt oma pukil. Kahtlemata oli ta selle eest ära teeninud väikese autasu.

Priit vaatas ringi. Nüüd ei olnud ta enam vapper lõvitaltsutaja, vaid tavaline väike poiss, kes teab hästi, et võõrastel on loomade toitmine kõvasti keelatud. Läheduses ei paistnud kedagi olevat. Priit võttis taskust banaani ja viskas Zapikule.

Kahjuks ei olnud Priidu viskeoskus veel lõvitaltsutaja vääriline. Banaan pörkus puurivarbadelt tagasi. Nüüd lebas see kahe raudaia vahel. Priidu imestuseks ei tundnud lõvid lõunamaise maiuspala vastu vähimatki huvi. Küll aga oli seal keegi teine, kes tundis huvi. See teine oli äsja roninud üle kõrge plangu. Sellele teisele oli äkki meelde tulnud üks väike tuba, üks väike rõdu, üks trapets, millel sai vigureid teha, ja üks kortsunud

tekk, mida oli nii hea peale võtta. See teine kiirustas parajasti koju, ja küllap sa juba tead, kuidas ta nimi oli. Lõvipuur jäi kojuruttaja teele ette. Aga banaan oli ta maiuspala. Äkki nägi Priit, kuidas väike karvane kogu end osavalt üle kaitseaia vinnas. Ent ta nägi ka muud. Ta nägi, kuidas vana isalõvi Zapiku lakk turri tõmbus. Hirmsad kollased kihvad paljastusid. Pehmelt nagu kass surus lõvi end vastu puuriseina.

Banaan oli siinsamas. Kui Topi seda võtma kummardub, haarab lõvi ta kinni. Ja tema, Priit, ei saa vaest ohvrit kuidagi aidata. Tsirkuse lõvi-taltsutajal on käes piits ja vöö vahel püstol, aga temal siin ei ole midagi. Küüned õieli, vajus lõvi käpp raudvarbade vahelt välja.

«Appi!» kisendas Priit. Ta ei olnud siiski päris paljakäsi. Talitaja oli unustanud kaitsetara äärde tühja ämbri. Nüüd lendas see kolinal vastu puuri.

(Järgneb.)

Illustreerinud H. SAMPU

Mai tantsib

ULO VÖSAR

KINGAGA KIPS-KÖPS,
PÕLVEGA NIKS-NÖKS,
NAER ÜTLEB NAGUNII:
OH KUI HEA!
MILLEKS SIIS VAGUSI
SEISMA PEAKSI!
MAI EI TAHA ENAM
VAIKSELT VANTSIDA.
MAIL ON KENAM
TIPA-TAPA TANTSIDA.
KINGAGA KIPS-KÖPS,
PÕLVEGA NIKS-NÖKS,
NAER ÜTLEB NAGUNII:
OH KUI HEA!

Unekülla

ERIKA ESOP

ÕHTUL KÄES ON KÄPIKUD,
TÄHTEDEGA TÄPITUD,
NEED TA VANAEMA KUDUS
TAEVATÄHTEDEST JA UDUST.

ÕHTU KÄPIKUGA PAITAB,
UNEKÜLLA MINNA AITAB
PISIKESEL KARUJÖMMIL,
ÕSNA VANAL KARUMÖMMIL,
MEIE MARDIL, MEIE RIINAL,
MEIE TILLUKESEL TIINAL.

Imelikud moorid

EMMA MOŠKOVSKAJA

Toas seisavad kolm tooli,
seal istuvad kolm moori.
Neil mooridel,
kes toolidel,
on palju mängukanne,
küll nukke, nukuvanne,
küll trumme, vurre, pille,
vahtkummist krokodille!
Kuid moorid aina koovad,
ei asju välja too nad.
Nad vestlevad vaid kassiga
, ja salamahiti passivad,
mil lapsed toast on ära.
Siis algab möll ja kära!

Siuh! lendab nurka
sukk ja sall.
Viuh! peiduurkast
hüppab pall.
On mängukannid igal pool
ja äkki iga moor
on noor.
Nad söövad saia-moosi
ja löövad tantsu voodis.
Niipea kui kõlab uksekell,
on moorid kähku toolidel,
käes jälle sukk ja sall
ning peidus nukk ja pall.
Neil kõigil ranged näod on peas,
kui poleks mängu vahepeal.

Tõlkinud HELJO MÄND

10

Rebasesaba

OLIVIA SAAR

Rebane on aia vahel
..kinni ngau ketis:
said nüüd värsket tibupraadi,
meie metsa petis!

Tirib siia, tirib sinna,
saba ainult naksub,
tirib nii, et kohev saba
äkki lahti raksub.

Tormab metsa, hüppab urgu,
seal ei ole ohtu,
laseb tuua ruttu-ruttu
sabakasvurohtu.

Nüüd tal juba ammust aega
uus ja uhke saba,
vana aga kasvab peenral
meie akna taga.

Illustreerinud M. KERNUMES

TIINA JA TEISED

Mänguasjapoes on ilus valgepäine nukk Tiina. Tal on seljas siniseruuduline kleidike või koguni kirevad rahvariided. Kust Tiina poodi tuli? Tallinnas on vabrik «Salvo». Seal ühes osakonnas klõpsuvad masinad. Need nukke teevadki. Millest? Plastmassist! Teises osakonnas värvitakse nukule sinised silmad ja roosad põsed. Juuksed pannakse pehmest läikivast kunstkiust. Ja samas on ka moeateljee. Juurdelõikaja on ametis riidekangaga. Vurisevad õmblusmasinad — valmivad nukupesu ja -kleidid. Nüüd on järg riieajate käes. Üks-kaks-kolm on nukul kleit seljas, sokid ja kingad jalas! Tiina võib minna mänguasjapoodi ja sealt lastega mängima.

Tiinale on tee tuttav ka välismaale. Ta on saanud sõbraks paljude lastega Rootsis, Prantsusmaal, Inglismaal, ja isegi lastega, kes elavad väga kaugel mere taga — Jaapanis, Austraalias, Kanadas. Ja nüüd teistest — Mardist, Kaiest ja Kadrist! Need nukud on tehtud puust ja neile on pandud selga ehtsad eesti rahvariided. Kuid Mart ei saa kübarat kergitada, sest see on pähe kinni liimitud. Ka Kaie ja Kadri mütsikest või tanu ei saa ära võtta. Riidedki peavad alati selga jääma. Need nukud ei ole ju mõeldud mängimiseks, vaid hoopis mälestusesemena sõbrale kinkimiseks.

Joonistanud
V. KOTKAS

TIINA

KAI

KAI

MART

MART

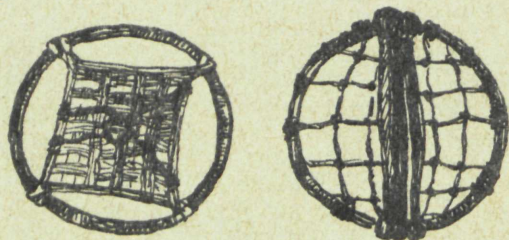
MAI

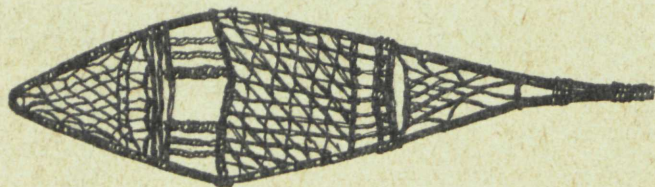
KADRI

Suusad

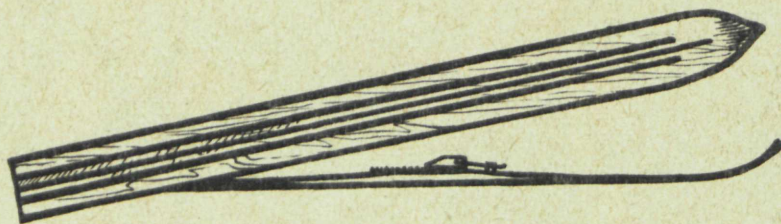
«Karukäpad».

Niisuguste «kingadega» rajati Põhja-Ameerika lumeväljadel kelgukoertele feed.

Tänapäeva murdmaasuusk.

Hüppesuusad on rasked ja mitme soonega.

Kes tegi esimesed suusad! Seda ei tea keegi öelda. Igatahes oli see väga ammu, mitu-mitu tuhat aastat tagasi.

Küll teame aga täpselt, et esimesed suusad ei olnud üldse meie suuskade moodi. Põhjarahvaste jahimees painutas lihtsalt puuksast võru ja põimis siis selle sisse loomasooltest või nahkrihmadest võrgu. Kui niisugused riistapuud jalgade külge kinnitati, võis julgelt üle hangede kõndida. Lumi kandis nupukat jahimeest peal.

Et jahimees nüüd pehmele lumele päratu suured jäljed jättis, hakati ta lumekingi karukäppadeks kutsuma.

Möödus mõni aeg. Kord avastas üks lumekäija, et liikumine läheb hoopis jõudsamini, kui astumise asemel jalgu libistada.

Libistamiseks aga senine karukäpp ei kõlvanud. Osav jahimees tegi uued lumekingad, sedakorda puust.

Puust lumekingad meeldisid paljudele kütidele. Mõned tegid need hästi pikad ja kitsad. Näe imet, pikad ja kitsad lumelauad kandsid meest veel õige hästi edasi!

Nii need suusad siis arenesid.

Mõnel pool tegid kütid ainult ühe suusa libisejaks. See kinnitati vasaku jala alla. Aga parema jala alla seoti hoopis lühem tõukesuusk, mille tald oli kaetud pödra koiva nahaga. Pödranahk seati nii, et karv oli vastupidi tõukamissuunale. Sääraseid suuski võis laplaste juures veel üsna hiljuti kohata. Kes esimesena hakkas keppidega hoogu andma, seda me ka ei tea. Küll aga on teada, et algul kasutasid suusatajad enamasti ühte pikka keppi.

Nüüd on suusad kõikjal, kus aga lund leidub, armastatuimaks spordivahendiks. Neid tehakse puust, metallist ja plastmassist. Eks ole, sina suusatad ju ka!

Lumemaod

VENDA SÖELSEPP

KUULA, KUI KÄÄNLEVAD
SEINA TAGA
KIHINAL-VIHINAL LUMEMAOD.
VAATA, KUI VÄÄNLEVAD
AEDADE ALLA
SIHINAL-SAHINAL LUMESIUD.
PIKAD JA LIUGLEVAD,
SAHINAL SIUGLEVAD,
TORMAVAD RAJUGA,
PÖÖRASE AJUGA
TÄNAVANURKADELT AEDA JA ÕUE,
LAGEDAILT PÖLDEDELT METSAD E PÕUE,
KUS NAD SIIS TUISU JÕU LANGEDES
VIIMATI KOONDUVAD,
JÕUETULT JOONDUVAD,
ABITULT HANGUVAD
HANGEDEKS...

Amblik

HELGI MULLER

AMMU, AMMU VAATAN JUBA —
KARDINATETA MU TUBA.
ÜLDSE KENA POLE SEE.

KUS ON KANGASPUUD JA NIIED!
MA KOON KARDINATEKS RIIET.
VIKERVÄRVI KANGA TEEN.

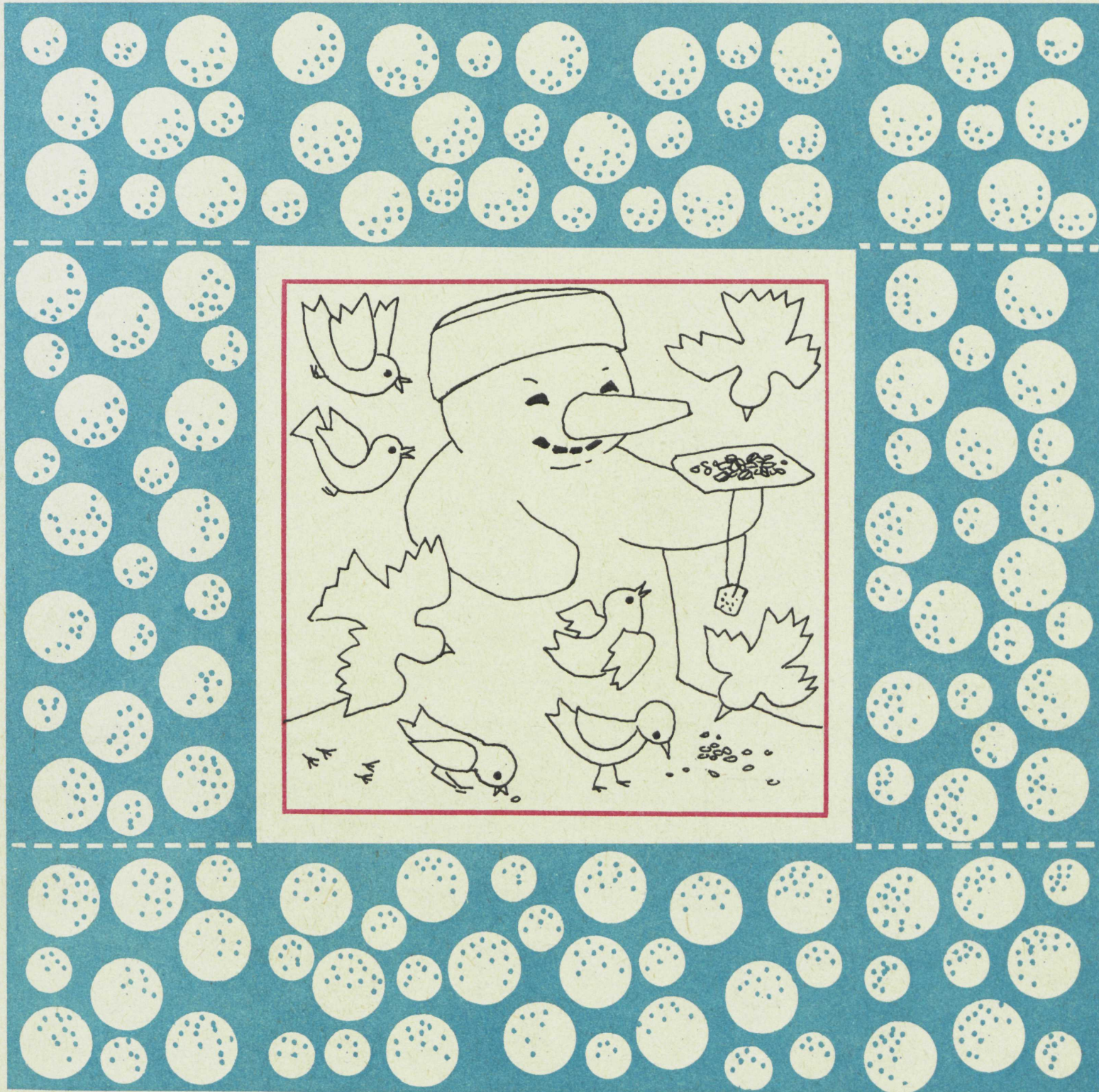
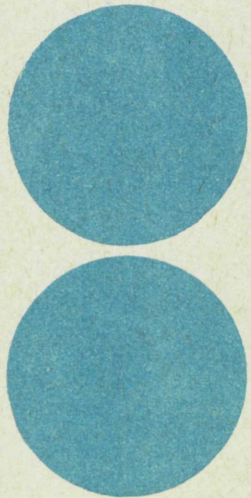
SIIA SÖÖRID, SIIA RÕNGAD,
SINNA HÖBEDASED LÕNGAD.
KULDSE LÕIME PÄIKSELT SAIN.

LAS NÜÜD SÕBRAD TULLA KÜLLA,
IMESTADA SAAVAD KÜLL NAD
MINU KAUNEID KARDINAID.

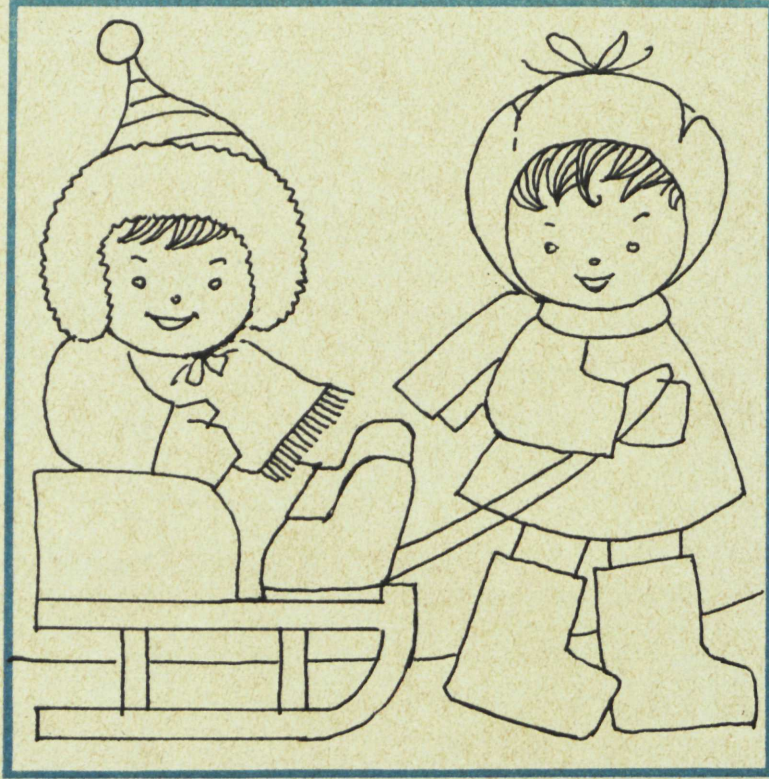

KORVIKE

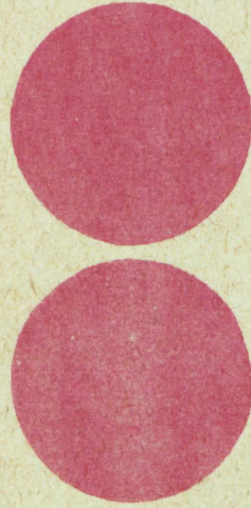
Lõikelehe mõlemal küljel olevad pil-
did värvitud oma soovi kohaselt. Siis
lõika neljakandiline ruut, riba ja kaks
ümbrargust rattakest välja. Ruudule tee
kriipsjoonte kohale sisselõiked. Murra

ruut korvikeseks. Lühikesed paberi-
ofsad liimi sisemisele poolele, nii jääb
väline külg puhtaks. Et sang tugeva-
mini korvi küljes püsiks, liimi sanga
otstele veel ringikesed.

MEIE SUURELT KODU- MAALT

LASTE MUUSIKATEATER

Saal on täis poisse ja tüdrukuid. Äkki kustuvad tuled. Kostavad muusikahelid. Tasase sahinaga avaneb eesriie. Laval alustab Lumivalgeke laulu... Etendub lasteoper «Lumivalgeke ja seitse põialpoissi».

Laste Muusikateater asub Moskvas. See on esimene niisugune teater kogu maailmas. Ta avas uksed kolme aasta eest. Poisid ja tüdrukud on vaadanud ja kuulanud hulga toredaid lasteopereid — «Külmataat», «Hunt ja seitse kitsetalle», «Kolm paksu» jt.

Moskvasse Lenini mägedesse ehitatakse laste muusikateatrile uus hoone. See tuleb nii suur, et teatrisaali mahub 1000 ja kontserdisaali 800 last.

Pildid on helilooja Eduard Kolmanovski loodud lasteoperist «Lumivalgeke ja seitse põialpoissi».

Esikaanel E. VALTERI
joonistus «Kes tahab süüa?».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,83 учётно-издательских листа. Типография «Октобер», ЭССР, Таллин, Креуцвалльм, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 1439. Тираж 57 000.

ELKND Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 1 — 1969, X aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigona, M. Velleste. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Laduda antud 25. XI 1968. Trükkida antud 23. XII 1968. Trükitiirv 57 000. Paber 90×60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,83. MB-10375. Tellimise nr. 1439. Trükkida «Oktoober», Tallinn, Kreutzwaldi t. 24.

HIND 15 KOP.
ИНДЕКС 78231

KES KOLMEST PÄKAPIKUST PÄASEB
METSAMAJAKESSE!

MIDA SA MÄRKASID!

KES SELLES RONGIS SÖIDAVAD!

Joonistanud S. VÄLJAL